

In gesprek met Wichert Trip over ouderverbondenheid, huisbezoeken en de kracht van contact

“Het gaat weer over het kind.”

Die zin valt een paar keer tijdens het gesprek met Wichert, directeur van Kindcentrum Oranje Nassau in Nijkerk. Sinds augustus 2024 leidt hij dit kindcentrum, onderdeel van stichting PCO Gelderse Vallei. Wichert heeft een opmerkelijke achtergrond: ooit startte hij als verpleegkundige, later studeerde hij bestuurskunde en stapte via het hbo-onderwijs het basisonderwijs binnen. “Het is een nieuwe wereld,” zegt hij lachend, “de binnenkant van een kindcentrum is echt anders dan wat je als ouder ziet. En dat is mooi, want ik kijk met nieuwsgierigheid: hoe werkt goed onderwijs nu eigenlijk?”

In die zoektocht kwam Wichert uit bij het boek *Het Pedagogisch Huis* van Simone Mark en een lezing van Marcel van Herpen. “Wat zij zeggen, raakt precies waar het om gaat,” vertelt hij. “Terug naar de essentie. Wat doen we hier eigenlijk? Alles begint bij contact — tussen leraar en kind, maar ook tussen leraar en ouder. In die driehoek ontstaat verbinding en veiligheid, dat is nodig om te kunnen leren.”

Ouderverbondenheid

Die gedachte bleek naadloos aan te sluiten bij het jaarthema van het kindcentrum: ouderverbondenheid.

“Dat thema kwam niet uit de lucht vallen,” legt Wichert uit. “Toen ik begon, merkte ik dat we wel een missie en visie hadden, maar dat niet iedereen zich daarin nog

herkende. Dus zijn we gaan uitpluizen: Wie zijn we, wat vinden we belangrijk, wat is goed onderwijs en hoe zit dat met verbondenheid met ouders?”

Ouderverbondenheid werd het eerste thema waar we samen echt iets over wilden zeggen.”

In gesprekken met ouders hoorde Wichert en zijn team een duidelijke boodschap: we missen het contact.

“Corona had zijn sporen nagelaten,” vertelt hij. “Ouders vertelden dat ze zich minder gezien en betrokken voelden. Dat raakte ons. Want we weten dat wanneer ouders en school elkaar werkelijk vinden, dat direct zichtbaar is in het welbevinden van kinderen.”

Daarom koos het team ervoor om ouderverbondenheid niet alleen te bespreken, maar ook zichtbaar te maken in handelen.

“We hebben gezegd: als we dit belangrijk vinden, dan moeten we het ook organiseren. Dus bedachten we een aantal activiteiten die de ontmoeting bevorderen.”

Die ontmoetingen waren de ontbijtpicknick aan het begin van het schooljaar: een laagdrempelige manier om ouders en leerkrachten met elkaar in gesprek te brengen. Ouderavonden rondom thema's als sociale veiligheid. Een themadag waarin ouders, kinderen en leraren samen werken aan één onderwerp. En natuurlijk de reguliere momenten zoals kerstvieringen en inloopochtenden, maar nu met een expliciete focus op verbinding.

De huisbezoeken waren echt nieuw en bijzonder. Dit hebben we dit schooljaar bij nieuwe instroomkinderen gedaan: “Er is niets dichterbij dan letterlijk bij iemand thuis op bezoek te gaan,” zegt Wichert “Je ruikt, voelt en proeft iets van het leven van een kind. Dat helpt enorm om gedrag te begrijpen en echt contact te maken.”

Wat het doet met het team

De veranderingen bleven niet zonder effect.

“Het mooie is,” zegt Wichert “dat gesprekken op school steeds meer over de ontwikkeling van het kind gaan. Waar het eerder soms over ouders en ingewikkelde gesprekken ging, is nu het besef: we willen eigenlijk allebei hetzelfde – het beste voor het kind. Dat geeft rust én rijkere informatie.”

Voor de onderbouwleerkrachten, die de eerste huisbezoeken doen, zijn enthousiast.

“Ze zeggen: ‘Ik mag weer op huisbezoek!’ En dat enthousiasme is aanstekelijk. Kinderen vinden het prachtig: De juf komt op bezoek! En leerkrachten vertellen dat ze gedrag beter kunnen plaatsen. Niet om te oordelen, maar om te begrijpen.”

Toch vraagt dit ook iets van een schoolorganisatie.

“Als we zeggen dat we iets belangrijk vinden, moet dat ook voelbaar zijn in het taakbeleid,” vertelt Wichert “Daarom hebben we gezegd: voor ieder huisbezoek krijg je een uur. Dat klinkt misschien zakelijk, maar het is juist een manier om te laten zien: we menen dit echt.”

Niet iedereen vond het meteen gemakkelijk. “Sommige collega’s vroegen: wat moet ik dan vragen? Hoe begin ik zo’n gesprek?”

De collega’s van de onderbouw maakten samen een handreiking: wat wil je weten, wat kun je doen, hoe sluit je af? “Soms is het gewoon: laat je kamer zien, teken samen, speel een spelletje. Het hoeft niet ingewikkeld te zijn — het is contact.”

Wat Wichert vooral wil benadrukken, is dat ouderverbondenheid geen los project of ‘trucje’ is.

“Het moet een bedding hebben in het geheel van wat je als school doet,” zegt hij. “Als je dit alleen inzet omdat het mooi klinkt, dan sterft het een stille dood. Maar als het voortkomt uit je visie op mens-zijn, goed onderwijs en opvoeding, dan gaat het leven.”

Tot slot – een boodschap aan collega-scholen; “Durf dit soort thema’s te kiezen, ook al lijkt de agenda al vol. Het gaat erom te kiezen wat je wel doet en ook wat je niet doet en daar trouw aan blijven. Als directeur belangrijk maken wat je waartoe doet. Verbondenheid is geen extra taak, het is de basis van onderwijs. Het vraagt tijd, aandacht en soms lef — maar wat je terugkrijgt is onbetaalbaar: wederzijds begrip, vertrouwen, en kinderen die merken dat volwassenen samen om hen heen staan.”

“Je merkt: het gaat weer over het kind. En dat is precies waar het over moet gaan.”

Wichert Trip